



## מסורת הש"ס

עציוני. על דבר אשר ענה את אשר רעוה (דברנר כג): **הוא** אופס  
**שגשג** אקרי. וכלאן ג"ש נמי נפקא מנייה הויא דכיון דלאקרי שבת  
 ענין עייר הוא הויא שבת לעוסי ואזהרה: **שבת** **שבת** **שבת** **שבת** **שבת**  
 שבתון לא גמר דאקרי שבת דלאטטורין ליה לרבווי כל (א) הענין  
 כלומר ברש פרקין (דף עד.) שבתון  
 שבת אי נמי שבת שבתון היא לאו  
 יומא אחא שבת שבת אלא הכי קאמר  
 מנוחי' מרובע הויא לאו לם והיכא נמי  
 דכתיב שבת שבתון הוא לאו זכר וזכר  
 לשון מנוחה הוא לשון אכל וכי אכל יומא  
 לא אקרי שבת הכי נקט שבתון  
 שבתים שבת דהוא גופיה אקרי  
 שבת: **מיציעא** ליה לנדיסווי. לשאר  
 ימים טובים ולא איוס כפורים  
 קאי: **ושל** **דעלם** **עלם**. שבתון  
 למעוטי תוספתא החול מעוסי  
 ומאזהרה ממילא שמעינ דמוסיפין

מקום שנאמר שבות  
ול על הקודש ותנא  
לחודש מא עבד  
היית בר בר מריפת  
יפתי <sup>ע</sup>ועניתם את  
י בחשעה מתענין  
אלא לומר לך יכל  
מעלה עליו הכתוב  
עשירי: אבל אובלין  
אמר רבא כס פלפי  
כס וגנבילא ביזמא  
היה רבא מאיר אומר  
על עולתו את פרו  
הוא אלא מה תלמוד  
שעם עזו ופרו שוה  
ללמוד שהפלפלין  
ישראל חסרה כלום  
ל"ק היא ברביטא

[illegible]

ה"ר אליהו בר' יוסף וכללל הוא, והרי תבלין שחייבין במעשר כדתיא [וחולין ו, א] הנותן לשיכנתו עיסה טעם [שם קב, א] גבי מאי קיספה פירמא ומסקין [ד] היינו תבלין דלוי ממומא טומאת אוכלין, ואומר ר' אומר ה"ר אלחנן דמעשר קאי אשאור, ותבלין [ושפעמי']